

цікаві підходи до тлумачення репресованих письменників, зокрема вказав на складність і протиріччя такої видатної особистості, як Василь Стус. Новий цикл відкрив “Подихом третього тисячоліття” (2000), де особливо влучно охарактеризував порубіжну духовну кризу, а також процеси деколонізації української літератури молодими письменниками. Ця книжка нині особливо актуальна своєю аналітикою катастрофізму української душі. Щирою й теплою вийшла його родинна книжка “То твій, сину, батько” (2005), унікальна своїм синівсько-батьківським діалогом, який хочеться перечитувати вдома просто так – для душі. Роздвоєння між наукою і політикою, наявне в біографії Миколи Жулинського, на мій погляд, найкраще осмислювати в його працях про Івана Франка. Можливо, свою головну книжку Микола Григорович ще не написав. І я щиро бажаю йому творчого продовження життєвого шляху.

Мирослав Трофимук

НА ПРИЗВИСЬКО МІШЕЛЬ ДЕ ФУР

Другою після Олекси Мишанича людиною, з якою я познайомився в Інституті у статусі аспіранта 1985 року, був Микола Жулинський. Вольовий погляд, неметушливі активні рухи, лаконічні конкретні судження, рішучість у жестах, висловах і вчинках – саме таким він мені запам’ятався. Та ще іронія. Більшість людей у ті часи були якимись невиразними, млявими, а Микола Григорович вирізнявся на тому тлі іронічними іскорками сміху в очах, особливо коли йшлося про нас – аспірантів та наше життя-буття. Імпонувало, що Микола Григорович ставився до нас, немов до рівних, даючи кожному карт бланш імовірного майбутнього науковця; це стимулювало на щирішу працю, підносило у власних очах.

Річ ясна, студентський та аспірантський досвід неможливий без жартів. Ми мали поміж собою таку філологічну гру – придумувати прізвиська. Найчастіше йшлося про іронічні перефразування семантики імен. “Мішель де Фур” – таке прізвисько Миколі Григоровичу видалося аспірантам нашого року навчання найвідповіднішим, адже в ньому відбивалася авра аристократизму, що, як стверджували дівчата, еманувала від його постаті.

